

## FELTÖRHETETLEN

juharlevelek, söprűk, duzzadó halom,  
közmunkások nyúlt árnyéka a kerítésfalon.  
bent papírok gyűrött kupaca mozdulatlan,  
felforgató kéz, öszülés lassú csöndje.  
lesz még olyan, hogy visszaülsz ide,  
némán az ölembe?

világ, ha van, nagy keretben, nem hinném,  
hogy bízhatok máséban vagy az egykori tiedben,  
de ahogy az asztali fény körbefog száz elmélyült  
ráncot, zavaros álmaidból néha hazatalálok.  
csillár, tükrös asztal, tonettszék,  
átvonuló árnyak, pár évszaknyi szeszélyes emlék.  
mit gondolsz, létezhetsz önkéntelen mozdulat,  
amit rajtad, ennyi év után még számonkérhetnék?

persze, jó lett úgy, ahogy a másikat veszni hagytuk,  
menekülő tolvaj a kincstől, bár ismerői voltunk  
ezernyi névtelen zárnak, szabadulásnak egy maradt:  
elfogadni mindent feltörhetetlen szabálynak.

## FAKÍR

hetente egyszer mutatja be tudományát  
a szálloda vendégeinek. először a mellkasán  
görgeti végig az égő fáklyákat,  
majd lenyeli a lángot. aki egész közelről  
nézi is, tudja, hogy ez valódi láng, valódi  
szőr- és hússzag. aztán összetöri a csereszabatos  
vodkásüvegeket, és szétteríti a színpadon.

aki dzsinnt ivott, legalább annyira van  
lenyűgözve, mint aki vodkától részeg.  
mezítláb végiggyalogol a szilánkokon,  
majd lesöpri a talpáról a törmeléket.  
sehol egy vércsepp, sehol egy hiba.

másnap meghökölsz, hogy ő takarítja  
a szálloda medencéjét, tologatja  
a hatalmas, szennyessel teli gurulós-  
kosarat, délután a sövényt nyírja.  
tegnap még a fennvalóval szövetkezett,  
mielőtt szöges deszkára feküdt,  
és mellkasára állított két ötvenkilós  
bombacsajt, most pedig pofán röhögik  
a kissrácok, akiknek görögül hosszan  
magyarázza, hogy tilos a medencébe ugrálni!

## ALAPTÁBOR

nem beszélünk, minden panasznak tűnhet.  
pedig mondanám, hogy rettegni nem szabad,  
meghalni bűn és a betegség, mint a szégyen,  
piszkosul sokba kerülne.

jobb titkolni mindent. maradni. tűnni el,  
akár egy nagyikon. csak ne vigasztalj, lever,  
mint az antibiotikum. forró tea után  
izzadás, mint értelmet a láz, elterel.

van mondat, völgy, amiben nem tévedünk el?  
nézzünk szembe, légy ma te is bátor!  
maréknyi idő, forró szotyí fújva, csendben kívárni...  
szerettem volna tisztelettudón egy kicsit hegytetőre  
állni. de ennyire futotta: alaptábor.